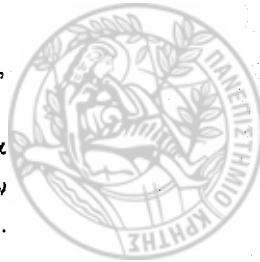

ἀποβαίνει μυστήριον (Geheimniss) εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους». Καὶ ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητῆς Horavitz λέγει ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα φαίνεται αὐτῷ ὡς ἐν ἱερὸν πῦρ (heiliges Feuer), ὅπερ ὤρισθη ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον.

Αὐτὸ δὴ τοῦτο παρήνει τοῖς ὁμογενέσι καθ' ὅλον τὸν βίον καὶ ὁ πατριωτικώτερος, σοφώτερος καὶ πολυγραφώτερος πάντων τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Ἀδαμάντιος Κοραΐης, συνιστῶν αὐτοῖς νὰ ἔχωσι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ πολυθρύλητον ἄσμα, ὅπερ ἐν χορῷ ἔψαλλαν μελωδικῶς αἱ ἐννέα Μοῦσαι καὶ αἱ τρεῖς Χάριτες εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κάδμου μετὰ τῆς Ἀρμονίας ἐνώπιον πάντων τῶν Θεῶν συνειλεγμένων ἐν ταύτῳ.

«Ὅτι καλὸν φίλον ἐστί. Τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί,
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων».

Καὶ οἱ μὲν νεώτεροι, ὧν ὀλίγα ἐκ πολλῶν παρέθεσα παραδείγματα ὀνομαστί, οὕτως ἐκδηλοῦσι τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν ἐκ τῶν ὑστέρων ἢ τοι ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων. Ὁ δὲ ὀξυδερκέστατος καὶ κριτικώτατος τῶν ἱστορικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος, εἰ καὶ νεώτερος κατὰ 17-ἔτη τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτου, πρὸ 24 αἰῶνων, οἶονεὶ προφήτης τοῦ μέλλοντος ἐξυμνῶν τὴν πατρίδα, προέλεγεν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νῦν τε θαυμαζόμεθα καὶ θὰ θαυμαζόμεθα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων «Τοῖς τε νῦν καὶ τοῖς μετέπειτα θαυμασθήσμεθα καὶ οὐδὲν δεόμενοι οὔτε Ὀμήρου ἐπαινέτου, οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρπει, τῶν ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἢ ἀλήθεια βλάψει»· ὁ δὲ πατὴρ τῆς γεωγραφίας Στράβων διδάσκει ὅτι τὸ καλὸν δις καὶ τρίς καὶ πολλά-

κις λεκτέον ἵνα εἰσδύσῃ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγαπηθῇ.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων πρόδηλον καθίσταται καὶ ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ ἔρευνα, σπουδὴ καὶ μελέτη τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐπιβαλλομένη εἰς πάντας τοὺς θέλοντας καὶ ἀνάγκην ἔχοντας νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῶν σοφῶν διδαγμάτων ἐκείνου καὶ κυρίως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους καὶ κληρονόμους ἐκείνων, οἵτινες, καίπερ πολλῶν στερούμενοι καὶ πολλῶν δεόμενοι, ἤττον τοῦ δέοντος φροντίζομεν περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν, ἵνα ἔργοις πολιτισθῶμεν καὶ εὐημερήσωμεν, ὡς πάντα τὰ πεπολιτισμένα τῆς Εὐρώπης ἔθνη, αὕτη δυσχερῶς λίαν παρημελημένη ἐστὶ παρ' ἡμῖν καὶ χρήζει συντόνου ἐπιμελείας, ἵνα φανῶμεν ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν προγόνων καὶ ἐπιτελέσωμεν κατὰ δύναμιν τὸν ἐθνικὸν ἡμῶν προορισμὸν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς φιλέλληνας Ῥωμαίους, Glaris Verbis διακηρύξαντας «Illis invenienda fuerunt. nobis cognoscenda sunt» καὶ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν ἀείποτε τὴν Ἑλλάδα εὐνοήσασαν Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ μὴ παρέχωμεν εἰς τοὺς φιλέλληνας ἀφορμὴν νὰ ἐλέγχωσιν ἡμᾶς ἐπὶ διανοητικῇ καὶ ἐπιστημονικῇ στασιμότητι.

Ἄντι δὲ νὰ καταναλίσκωμεν τὸν πολῦτιμον χρόνον, ὃν ἐν τῇ διαθέσει ἡμῶν ἔχομεν, εἰς δουλικὰς μεταφράσεις ἀλλογλώττων συγγραμμάτων περὶ ἑλληνικῶν πραγμάτων, φυσικώτερον, ἐθνικώτερον καὶ συνετώτερον ἐστὶ νὰ ἀρῶμεθα καὶ ἀντλῶμεν τὴν ἀναγκαίαν ὕλην ἐν ταῖς φιλολογικαῖς καὶ ἐπιστημονικαῖς ἐργασίαις καὶ συγγράμμασιν ἐκ τοῦ ἀκενώτου θησαυροῦ τῶν ἀριστουργημάτων τῶν ἡμετέρων προγόνων καὶ νὰ μὴ γενώμεθα δοῦλοι τῶν ἄλλων ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος.